

El càstig —Guillem Sala

El càstig —*Guillem Sala*

El càstig

GUILLEM SALA

EL CÀSTIG

Barcelona

© Guillem Sala Lorda, 2020

Primera edició: octubre del 2020

© d'aquesta edició: L'Altra Editorial

Gran Via de les Corts Catalanes, 628, àtic 2a

08007 Barcelona

www.laltraeditorial.cat

Producció de l'ePub: booqlab

Maquetació: EdicTal

ISBN: 978-84-122546-1-7

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització prèvia i per escrit de L'Altra.

Tots els drets reservats.

TAULA

Primer trimestre

Segon trimestre

Tercer trimestre

Vacances

*A qui sigui
ara.*

PRIMER TRIMESTRE

La Sandra es lleva tard i pensa vaya mierda, otra vez. D'on li ve? La seva germana de sempre que es lleva a la primera. La mare ho diu, ¿cómo pueden ser tan distintas si las he criado igual?

El metro a petar, formigues de mal alè, puta hora punta. Arriba a l'institut sense dutxar. Els nanos ja estan a classe. Vaya jeto, senyu, li diu l'Izan pel passadís, l'Izan també fa tard. Ella somriu i diu bon dia, Izan. Entren junts a classe i la Sandra torna a dir bon dia, ara amb energia però joder, si vols canya a aquesta hora, fica't en una classe de primer d'ESO. Són les nou del matí i ja estan histèrics o avorrits. La Sandra ha d'explicar els medis de la Terra, algú pregunta pel calentament global, escalfament, diu la Sandra i li ve un flash, l'alè del metro encara i com una consciència d'espècie amb aquells cadells de sàpiens allà i pensa qué queréis que os diga, chavales, somos una puta plaga.

A mig matí, cafè a la sala de professors. La Sandra porta un moneder de iaia, gros i amb la tanca daurada, el cafè val cinquanta-cinc cèntims a la màquina, en total són tres o quatre cafès al dia i és una de les coses que la Sandra vol canviar. Però justament aquest cafè de mig matí és el més útil perquè s'assabenta dels acords del claustre, dels canvis al currículum o del nou projecte competencial transversal o com es digui. La Sandra va peix amb el tema burocràtic.

El Minu és l'altre nou d'aquest any però està al tanto de tot. Al principi va ser per això que la Sandra es va fer amiga del Minu i és una relació significativa perquè la Sandra, amb la seva parella, l'Albert, evita parlar del Minu.

Li agrada com porta la camisa arromangada. Li agraden els seus braços i els braços són la interfície del cos. Quan hem d'intervenir físicament en l'entorn, activem els braços i el Minu els fa anar amb elegància. Amb els nanos, només amb els braços fa que se sentin involucrats. A l'àvia de la Sandra li penjava un tou de greix sota cada braç i a la Sandra li agradava remenar-los i l'àvia es deixava fer. És un plaer que els nens et manipulin. Els nens investiguen el cos dels adults si hi estan a gust. ¿Pronto te morirás, verdad, yaya? Pues sí, nena, pues sí i alguns nens, a primer d'ESO, encara busquen el

contacte físic. És un tema delicat, perquè al rol de professor li escau certa distància i perquè, amb dotze o tretze anys, els nens necessiten trencar l'ou.

La meitat de les nenes de primer ja dominen el cos. Caminen com caminaran i saben representar el que senten amb precisió: hi ha una dicció del cos. D'entre els nens, destaca l'Izan de llarg. Un home de dotze anys. Escrivint, l'Izan no lliga dues frases i s'entrebanca amb operacions senzilles, però té un carisma que t'arrossega a tractar-lo d'igual a igual. És el tipus de nen del que la Sandra tendeix a enamorar-se.

La Sandra s'enamora sovint però des de la barrera. Aquesta nit ha somiat que es moria i Déu li concedia una pròrroga d'un dia a condició que el dediqués a renovar el carnet d'identitat. Com que era el seu últim dia de vida, a la Sandra li agafava per estimar a tothom. Per la funcionària de la comissaria sentia un amor tan bonic que li venien ganes de plorar. Tot ho vivia per dins, en realitat el que passava al somni era molt soso amb el tiquet de mi turno i tal, però ella sabia que era el seu últim dia al món i això la feia viure cada moment amb intensitat. Es absurd no vivir la vida, aquest era el missatge, i el primer minut després de despertar-se li ha semblat genial i ple de significat, però ara a mig matí ja s'ha tornat el típic eslògan.

Algun rastre li deu haver deixat de tota manera perquè, al costat del Minu, amb el cafè de mig matí, la Sandra llegeix l'Exprés de Sant Andreu, el programa de les festes del barri, com buscant alguna activitat interessant i això seria un salt de nivell perquè fins ara, amb el Minu, només dinen junts o surten a fer la birra després de classe i el Minu pica i diu hosti, punxa la Ivana Ray Singh, i tot i que la Sandra no té ni idea de qui és la Ivana Ray Singh diu hosti, pos sí.

L'Izan es desperta trempat. És un gust refregar-la contra el terra. ¡Uah, qué bien he dormío! Ya ves, diu la seva cosina la Luz. Han dormit al río.

L'Izan i la Luz són cosins i veïns. Viuen en cases afegides al terrat d'un macroedifici dels anys seixanta del centre de Santa Coloma. Fins als anys noranta no les van legalitzar. Són vivendes construïdes en vertical, vint metres quadrats a baix i quinze a dalt, aprofitant la caixa de l'ascensor. L'escala, molt dreta, ocupa el centre, sembla que visquin en un far. Dúplex con excelentes vistas, se'n fot el pare de l'Izan, però és veritat. La putada és que tenen les parets de pladur i el sostre d'uralita: quan fa calor, fa més calor a dins que a fora i a vegades van a passar la nit a la riba del Besòs amb màrfegues, nevera i cadires de càmping. Els grans xerren fins tard i els nens es posen a dormir quan tenen son.

–Tus papás están dormíos –diu el seu tiet el Ricardo, fumant.

El seu pare es gira.

–Me voy yendo –diu l'Izan.

–Dame un beso –diu el pare.

Però avui l'Izan no fa petons. Encara està enfadat. Ahir, a casa, ho va tornar a intentar. No el deixen marxar de colònies perquè han d'anar tots a veure un cosí que li treuen un pulmó. Es va asseure al mig de les escales a suplicar. En boles per fer pena. A baix, els seus pares se'l van mirar i es van fotre a riure, els cabrons. L'Izan va pujar corrents a l'habitació i es va llançar al llit a plorar. Els pares van entrar i la mare va dir perdona, es que estabas to quejica y te colgaba el rabo un escalón entero. L'Izan va dir dejarme en paz i vaya rabo, nen, va dir el seu pare, aguantant-se el riure, i venga, no te lo tomes así.

–¿Pasas por casa?

–Qué va, llego tarde.

–¿A primera hora quién tienes?

–Naturals.

–¿Quién?

–La Sandra.

–Ah, bueno.

–Mañana tengo examen.

–¿Ya?

–Parciales.

–Joder.

–De tecno.

–Pues esta tarde a estudiar.

–Ya ves.

El Dingo, que és mig pastor alemany, l'acompanya fins on s'acaba la gespa. L'Izan es renta la cara a la font i esmorza al bar de l'Antonio, el seu pare passarà a pagar. El Lucas juga a la màquina tragaperras. ¿Suelta o no suelta? Va soltando, pero chino chano. Travessa el pont de Can Peixauet mentre surt el sol i il·lumina la torre Agbar. Mola una ciutat amb un pollote com la torre Agbar. Cuerpo de niño, rabo de hombre. Encara no li ha marxat del tot la gusterà. Al carrer Potosí es fica al pàrquing d'una nau industrial i es fa una palla entre dos cotxes. Es corre en un minut. Travessa les vies súper relaxat. Des del pont de Palomar es veuen milers de finestres, venga tos pa arriba, ¡a currar!

Però a ell, a la porta de l'insti, li cau l'avorriment a sobre com un xàfec de quitrà. Pel passadís es troba la Sandra, que ve amb pressa, sembla que també hagi dormit al río.

–Vaya jeto, senyu.

La Sandra s'enamora sovint però l'Albert, com que no ho entén, no s'ho creu. Allà ell, perquè per la Sandra l'amor és una llum que irradia i que il·lumina tota mena de figures. Les figures poden ser diferents però la llum és llum sense distincions. El cap classifica, el cor no. L'Albert va dir que la Sandra, de fet, encara no s'havia enamorat de veritat i a la Sandra aquest argument li va fer ràbia perquè acabava la discussió. L'Albert és onze anys més gran i ho fa valer. I el que més ràbia li fa, a la Sandra, és que ella acata. En el fons li mola estar amb un tio que està més enllà de les seves possibilitats, que no és cert, és una patranya, però és d'aquelles patranyes que les saps però hi caus una vegada i una altra i és la classe de putades que et fa un ego ferit.

L'Albert va ser el seu profe a la universitat. A ella li agradava sense expectatives, però un dia es van trobar tornant junts al tren i l'Albert li va ensenyar un llibre per nens que estava escrivint, cent folis enquadernats. Va dir per què no te'l quedes i si tens algun comentari, collonut. Ella va dir no sé, el títol era rebuscat, *He vist passar un cranc amb bicicleta*, però ell va insistir perquè li interessaven diversos tipus de lectors, que no se sentís obligada a res i li va apuntar el telèfon a la segona pàgina, que no es veiés per fora. Ella no va trucar però va llegir *He vist passar un cranc amb bicicleta* i li va semblar que tenia gràcia. I quan es va tornar a trobar el profe al tren, amb el curs acabat i les notes posades, li va dir que l'havia llegit i ah, i què tal?, i ella molt bé però no va saber què més dir, què podia dir, ell era un escriptor de veritat. Ell va dir anem a fer un cafè i ella no sé, i ell va, que sí, i allà van començar.

I està bé però la Sandra encara va amb el fre i això que porten dos anys. Estan pensant d'anar a viure junts i la Sandra s'estressa perquè no està segura que l'Albert sigui la bona aposta. Però també pensa que és culpa seva –sempre la culpa– perquè no s'atreveix a agafar les coses bones de la vida quan les té a l'abast. La Sandra va ser imprudent, en part per espantar-lo, i quan l'Albert li va veure el primer tall a la cuixa, ella va dir que se l'havia fet a l'institut, serrant una fusta.